

BREEKPUNT

De laatste zitting

Jürgen Heuvinck

1

Onderzoeksrechter Hendrik Maes lag op zijn rug tussen rekken vol strafdossiers. Eén schoen rustte onder een verrijdbare archiefkast, de andere wees naar de stalen deur. Boven zijn rechteroog tekende een smalle wonde zich af. Geen plas bloed, geen omgevallen mappen, geen spoor van een worsteling. Alleen een rode draad kleefde aan de revers van zijn toga. In zijn linkerhand klemde een visitekaartje van advocaat Jonas De Coster. Dwars over de naam stond één woord in blauwe inkt: *leugenaar*.

Inspecteur Koen Peeters hield de gang leeg. De vaste ochtendploeg van het gerechtsgebouw morde achter het politielint. Griffiers wilden naar hun dossiers, advocaten naar hun zittingen en een parketmagistraat naar iedereen tegelijk. Geen van hen passeerde. Een smal notitieboek ving namen, tijdstippen en protesten op. De interventie-inspecteur vertrouwde digitale formulieren, maar nooit voordat papier dezelfde feiten droeg.

Een jonge vrouw met een reistas over de schouder dook aan het einde van de gang op. Donkere krullen, alerte ogen, een jas die beter bij de Antwerpse kaaien paste dan bij een regenachtige ochtend in Dendermonde. De rit vanaf haar gemeubelde studio duurde volgens de routeplanner zes minuten. Zij maakte er zevenentwintig van. Eerst stuurde een eenrichtingsstraat haar van het gerechtsgebouw weg, daarna bracht een brugopening

haar opnieuw aan de verkeerde kant van de Dender. In Antwerpen oriënteerde ze zich op tramlijnen, boulevards en lawaai. Hier leken kerktorens, kasseien en water telkens van plaats te wisselen. Uiteindelijk koos ze de enige vrije parkeerplaats voor de monumentale gevel. Het bordje met de naam van de rechtbankvoorzitter zag ze pas toen een bode er met nadruk naar wees.

Onderweg door het gebouw liep ze twee keer dezelfde trap op, belandde ze bij de familierechtbank en vroeg ze aan een advocaat waar de strafgriffie lag. Zijn antwoord bevatte drie gangen, een binnenplaats en een verwijzing naar een vroegere gevangenis. Ze begreep geen woord, bedankte toch en volgde uiteindelijk het geluid van portofoons. Ze stapte recht op het lint af.

“Recherche. Laila El Amrani.”

Koen bekeek haar legitimatie en daarna de reistas. *“Komt u rechtstreeks van vakantie?”*

“Van een appartement zonder meubels. Mijn dozen volgen later.”

“U staat aan de verkeerde ingang.”

“Dat vertelde een bode mij al. Nadat hij mij eerst naar de rechtbank van koophandel stuurde.”

“Die bestaat onder die naam niet meer.”

“Dat maakte zijn uitleg niet korter.”

Een glimlach trok heel even langs zijn mond. Hij schoof het lint omhoog. *“Koen Peeters, interventie. Eerste dag?”*

“Valt het zo op?”